

Barátom a folyóvíz

A Körösben fürödtünk Jóskával és Erzsikével. Erzsikét azért bízták ránk, nehogy vízbe füljön. De ez olyasmi volt, mintha egy pisztrángot féltettek volna a vízbefúlástól.

A vízben nem félni kellett, hanem örülni, amikor a folyó fölé hajló fűzfák ágairól sötétkék szárnyú pillangók repkedtek és a szemünkbe vágott a nap.

Egy ízben beúsztuk a folyó közepébe, ahol Erzsike váratlanul a szemembe fröcskölte a vizet.

Ma már kevesen tudják, mit jelentett ez a titokzatos megnyilvánulás.

A fröcskölés a bizalom és a vonzódás jele volt. Akit egy leány szembefröcskölt, annak megnőtt a szíve és beleköltözött a nem mindennapi vonzalom rózsás arccal és féltő szelídséggel.

Én elpirultam ettől a vizes vallomástól, visszafröcskölttem, majd szóltanul kiúsztam a partra. Tudnivaló, hogy az érzelmekkel telt szív mindig néma, ezért megrendülten végigtorkáltam a part fövenyén, amíg el nem értem a bűgógátat. Ezen úgy rohant át a víz, hogy a gát és a folyó között hézagot hagyott. Ha itt az ember lemerült, a feje fölött zuhogott át a víz és senki sem láthatta a gát tövében álló boldog férfiút.

Általában négyen húzódtak meg a víz alatti levegőben, de a nagy zúgás miatt beszélni sohasem tudtak. Kettő többnyi-

re a boldogságot érezték, avval volt tele a szívük, ketten pedig felejteni akartak a víz dübörgésében.

Én álmodozva álltam a felettem futó víz alatt, néha egy-egy hal is megcsillant a fejem fölött, ezek átsuhantak a vízben, szerencsét próbálni. Úszó fadarabokat is vitt át a víz, amelyek talán felülről jött üzenetek voltak. Vagy csak úgy maguktól indultak neki a nagyvilágnak. Láttam a békakirályt is, fénylett a napsugárban és gyémántkoronát viselt a fején.

Csodálatos volt a vízi világ, amint nagy dübörgéssel elhömpölygött a fejem felett. Erzsikére gondoltam, akinek megkérem a kezét, ha tizenkét éves leszek.

És ha szüleink tiltanak ezt a frigyet, elhozom őket a gát tövébe, ahol ők is rájönnek a vízi világ szépségére és megértik, hogy ez nem lehet másként.

Már jó félórája ültem a gáton átbukó víz alatt és kezdtem unni a tündérvilágot. Ugyanaz a víz, ugyanazok a halak csillogtak meg a fejem fölött és úgy határoztam, hogy férfias szavakkal megmagyarázom Erzsikének, hogy érzéseink kölcsönösek. Ő is megpillanthatja a feje fölött átbukó vizet, amelyben még a fadarab is csillog.

A levegő folyosójában végigmentem, ami kissé kellemetlen volt, mert szűrták a talpamat a kavicsok.

De a nagy cselekedetekhez mindig áldozatra is szükség van, és Erzsike biztosan megérti, hogy ez nem lehet másként. Kikecmeregtem a partra és lefelé indultam, ám néhány pillanat múlva hatalmas rúgás fogadott.

Jóska volt, aki kissé sápadtan szaladt utánam.

– Hát nem fulladtál meg – mondta örömmel és egyben szemrehányóan –, de megállj, mert vízbefojtalak én.

Evvél megint megrúgott.

– Nézd, Jóska, ha mindenkit meg akarsz rúgni, aki nem

fulladt a vízbe, akkor galád cselekedetedet évezredekig folytathatod.

– Láttuk, amikor lebuktál a víz alá és nem jöttél fel. Már egy sereg ember áll hálókka az alsó gátnál, hogy kifogjon. Agyon fognak ütni és bedobnak a Körösbe.

Próbáltam magyarázkodni. A gát alatt ültem és elmélkedtem az emberi vonzalmakról és a barátságról.

– Nesze neked emberi vonzalom és barátság!

És azzal újra megrúgott.

A támadás olyan váratlanul ért és Jóska úgy föl volt indulva, hogy a rugdosódását nem adtam vissza. Különb is annyi aggodalmat láttam gyalázatos rugdosásaiban, amennyi egy baráttól kitelik.

Ezért csak makogtam.

– Láttam sellőket és hallottam a víz énekét is.

Ebben a pillanatban Erzsike tűnt föl, és mint egy kínvallató, húzni kezdte a hajamat.

– Meg akartál fulladni – sikoltozta – és most sellőkről kezdsz mesélni. De majd megfojtunk aggodalomból és barátságából.

Erre a durva beszédre elhatároztam, hogy Erzsikét nem veszem feleségül. Mert csak végzetes félreértés lehetett, amikor a szemembe spriccolt.

– Ha ennyire ellenségem vagy, akkor miért spriccoltál a szemembe?

Erre Erzsike, a hangjában gonoszszággal, így szólt:

– Én azt spriccolom szembe, akit akarok. Különb is reád fért egy kis zuhanyozás.

Nem szóltam semmit, csak visszamentem a gát alá. Nézem az átzuhogó vizet, de most már nem a boldogok, hanem a megkeseredettek közé álltam.

A fölöttem elúszó halak némán vigasztaltak, a mennydörgő víz megkeményítette szívemet. Így egy negyedóra múlva nyugodtan jöttem ki a partra, elcsitult szenvedéllyel.

Társaim eltűntek a közelemből, cserében viszont elnyertem a víz barátságát.